

тънки пръсти и страшна като самата смъртъ. — Не, въ престилката си азъ носѣхъ хлѣбъ, не цвѣтя. И всѣки день му носѣхъ храна да го избавя отъ смъртъ. И тая вечеръ носѣхъ хлѣбъ.

— Но какъ вмѣсто хлѣбъ отъ престилката изпадаха рози? — зачуди се халифътъ.

— Не зная. Това не мога да разбера. А оня, който разбере това, трѣбва да умре. Ахъ, колко ми се ще, азъ да го разбера.

— Значи, това е чудо?

— Да... и не на Аллаха чудо, а чудо на християнския Богъ. А азъ трѣбва да умра.

— Не гнѣви бога, мила дъще. Само Аллахътъ на правовѣрнитѣ мусюлмани може да прави чудеса на земята.

— Значи, Аллахъ се застъпва за менъ и за пленника-християнинъ, като иска да ни спаси отъ гнѣва на халифа.

— Не, дъще... Аллахъ не може да прости твоя грѣхъ, твоята помощ на единъ гяуринъ, на едно куче, на единъ християнинъ.

— Това азъ вѣрвамъ, татко, но питамъ: кой въ мигъ превърна храната на рози?...

— Не зная, не разбирамъ.

— А азъ почвамъ да разбирамъ... И усѣщамъ, че трѣбва да умра.

И Саида падна безчувствена и дълго лежа безгласна и безжизнена.

Избавление.

Три дни никой отъ правовѣрнитѣ не видѣ повелителя; халифътъ седѣше самичъкъ, измъченъ, замисленъ, въ борба съ себе си. Най-после на третата нощъ